

"Bağırانların her işini, her ihtiyacını bilen ve ... fitrî duasını işiten Alîm-i Mutlak bir Kadîr-i Hakîm, imdadlarına yetişir, bütün istediklerini yapar. Ağlamalarını gülmeğe, bağırınlarını teşekkürlere çevirir." Buradaki "İmdada yetişme" bahsinin izahı?

Allah her türlü dua ve talebe cevap verir ve her kulunun imdadına yetişir. Lakin, **hikmet dairesinde** dualara cevap verir ve imdada koşar. Yoksa dünya bir imtihandır, kimisi zulmeder zulmünün cezasını çekmeden gider, kimisi mazlumdur dünyada ahını almadan göçer gider.

Bu iki durum büyük mahkeme gününe bir işarettir. Yani Allah her şeyin hesabını bu dünyada görecektir diye bir kaide bulunmuyor. Ayrıca büyük suçlar büyük mahkemeye bırakılır, çünkü o suçların kısacık dünya hayatında görülmesi mümkün değildir. Sırp kâfirlerinin cezası bu dünyaya sığacak bir ceza olmadığı için, ukbaya tehir edilmiştir.

"Duaya cevap vermek" genel bir kavramdır ki Allah her duaya mutlaka cevap verir, ayette de ifade edilen husus bu noktadır. *"Kabul etmek"* ise insanın duada istediği şeyin aynısını vermek anlamındadır. Bu noktada Allah'ın, her dua edenin duada istediği şeyi aynı ile vermesi hikmetine uygun düşmez. Bu sebeple Allah dua eden kişinin duada istediği şeyi hikmetine uygun ise aynı ile verir ki bu da bir cevap vermedir ya da hikmetine uygun değildir, başka bir şekilde duasına cevap verir; duaları kesinlikle cevapsız ve karşılıksız bırakmaz.

Mesela, birisi bir erkek evlat ister, Allah da ona hikmeti gereği Hz. Meryem gibi bir kız evladı verir. Bu durumda dua cevap bulmuş oluyor, yani Allah duaya cevap ve karşılık vermiş oluyor, ama aynı zamanda kabul olmamış da oluyor. Zira **"kabul olmak"** duada istenilen şeyin aynı ile verilmesidir. Üstad Hazretleri bu manayı **"daha güzel bir surette kabul etmiş"** diyerek ifade ediyor.

Risale-i Nurlarda Üstad Hazretleri bu hususu şu şekilde izah ediyor:

"Meselâ, birisi kendine bir erkek evlât ister. Cenâb-ı Hak, Hazret-i Meryem gibi bir kız evlâdını veriyor. 'Duası kabul olunmadı.' denilmez. 'Daha evlâ bir surette kabul edildi.' denilir. Hem bazan kendi dünyasının saadeti için dua eder. Duası âhîret için kabul olunur. 'Duası reddedildi.' denilmez. Belki, 'Daha enfâ bir surette kabul edildi.' denilir, ve hâkezâ..."

"Madem Cenâb-ı Hak Hakîmdir. Biz Ondandır, O da bize cevap"

verir. Fakat hikmetine göre bizimle muamele eder. Hasta, tabibin hikmetini itham etmemeli. Hasta bal ister; tabib-i hâzık, sıtması için sulfato verir. 'Tabip beni dinlemedi.' denilmez."(1)

(1) bk. [Mektubat, Yirmi Dördüncü Mektup'un Birinci Zeyli.](#)